

UCHWAŁA Nr XXXIII/257/2017
Rady Powiatu w Ostródzie
z dnia 29 grudnia 2017r.

w sprawie przekazania Wojewodzie Warmińsko-Mazurskiemu oraz rozpatrzenie skargi na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Ostródzie

Na podstawie art.231 w związku z art.229 pkt 2 oraz pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960r. (Dz. U. z 2017r., poz.1257)

Rada Powiatu uchwala, co następuje:

§ 1

Przekazuje się Wojewodzie Warmińsko-Mazurskiemu skargę Pana T. W. na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Ostródzie za niezasadne odrzucenie wniosku o zwrot kosztów zatrudnienia osoby bezrobotnej, w zakresie niezadowolenia strony co do rozstrzygnięcia jej wniosku o zwrot kosztów zatrudnienia osoby bezrobotnej, zgodnie z właściwością.

§ 2

Przyjmuje się skargę do rozpoznania w zakresie pozostałych zarzutów i postanawia się uznać skargę za niezasadną.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega podaniu do publicznej wiadomości.

UZASADNIENIE

Część skargi dotycząca sprawy wniosku o zwrot kosztów osoby bezrobotnej nie podlega rozpatrzeniu przez Radę Powiatu Ostródzkiego, lecz przez Wojewodę Warmińsko – Mazurskiego. Zgodnie z przepisami oraz utrwalonym już orzecznictwem skarga w trybie art. 227 kpa odnosić może się wyłącznie do funkcjonowania organu w zakresie wykonywania zadań; nie może dotyczyć merytorycznych rozstrzygnięć w ramach pracy tych organów, które podlegają kontroli instancyjnej lub nadzorczej nad działalnością merytoryczną. Inne rozumienie przepisu prowadziłoby do naruszenia zasady instancyjności postępowania, w której nadzór nad rozstrzygnięciami merytorycznymi sprawują wyznaczone i wskazane przez przepisy organy. W związku z tym, że zasadniczym tematem skargi Pana W. jest niezadowolenie z treści rozstrzygnięcia jego wniosku o zwrot kosztów zatrudnienia osoby bezrobotnej, sprawę tę przekazuje się do Wojewody Warmińsko Mazurskiego jako organu nadzoru merytorycznego nad pracą Powiatowego Urzędu Pracy w Ostródzie.

Jeśli chodzi o zarzut marnotrawienia środków publicznych, to dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy wyjaśnia, że takowe nie miało miejsca. Zarzut dotyczy sprawy sądowej jaką toczył PUP z Panem W. o zwrot udzielonego mu dofinansowania. W związku z ujawnieniem nieprawidłowości w realizacji umowy został on przywołany do zwrotu refundacji. Nie sprzeciwiał się temu, lecz wystąpił z wnioskiem o rozłożenie długu na raty bądź jego umorzenie. Wynikało z tego jasno, że nie kwestionuje samego długu, lecz nie będąc w stanie go spłacić prosi o pomoc w ramach obowiązujących przepisów. Powiatowy Urząd Pracy decyzją z dnia 14 maja 2015r. odmówił Panu W. umorzenia zwrotu kosztów refundacji. Orzeczenie to utrzymał w mocy Wojewoda Warmińsko Mazurski decyzją z dnia 29.06.2015r. PS-III.8642.5.2015.SA twierdząc, że rozstrzygnięcie organu I instancji było prawidłowe merytorycznie. Następnie Pan W. złożył w dniu 27.07.2015r ponowny wniosek o umorzenie długu tym razem twierdząc, że w międzyczasie nastąpiły nowe okoliczności uzasadniające prośbę. W związku z tym, że zwrotu refundacji można dochodzić w egzekucji wyłącznie na podstawie wyroku sądu, a zbliżał się termin przedawnienia konieczne stało się podjęcie tego działania. Alternatywą byłaby utrata 18 400 zł bez podjęcia obowiązkowej procedury. Byłoby to naruszenie dyscypliny finansów publicznych zwłaszcza, że dłużnik nie kwestionował długu. Powiatowy Urząd Pracy wystąpił do Sądu Rejonowego w Ostródzie z pozwem i uzyskał nakaz zapłaty. Procedura odszkodowawcza Pana W. poszła w tym kierunku, że nie stać go na zapłatę długu gdyż spowodowałoby to upadek społecznie akceptowanej placówki. Poprosił sąd by skorzystał z przepisu art. 5 kc który pozwala przy oczywistych przesłankach uzasadniających rację wierzyciela zwolnić dłużnika z długu z uwagi na tzw. zasady współzycia społecznego. Tak stało się w tej sprawie – sąd uznał, że istnieje ryzyko co najmniej ograniczenia funkcjonowania placówki Pana W. przy jednoczesnych trwałych podstawach funkcjonowania PUP i zwolnił go z długu oddalając powództwo; sąd w żadnym miejscu nie stwierdził, że PUP nie ma racji; oparł wyrok o zasadę współzycia.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem o marnotrawstwie środków publicznych. Raczej dopuszczenie do przedawnienia byłoby takim działaniem. Dochodzenie sądowe długu jest obowiązkiem, który został wykonany. Sąd orzekł o kosztach w związku z istniejącą w procedurze zasadą ekonomicznej odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym, że de facto PUP przegrał sprawę obciążony został kosztami w wysokości 4817 zł, a nie jak twierdzi skarżący ok. 10 tys. zł.

Jeśli chodzi o zarzut dotyczący szkalowania dobrego imienia Skarżącego, to Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Ostródzie złożył oświadczenie o tym, że nigdy nie rozpowszechniał żadnych (nie tylko nie prawdziwych ale i prawdziwych) informacji o Panu W. i jego firmie, a z kolei skarżący nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających jego zarzuty w tym zakresie.